4 pag 352.

nii fuust tſea vaja vaiſſe. Ent nüüd, nui ta nägi et tſea nii tafetſt, ja vagotſe elaiva, ſai ta meel koponi võõnſes, kelle omſa hää võlaa üle: ta om suninga tſea vaajus. Kos kelle oun ots? ehimale nii paljo olli vaebl, vaimul mehedebl, ehimate päävi pea halun: tälo olli kõrma iões. Sõalegi puõnar ja vaõvar teda va veel illakult voolmuide vahva vanembide fuurm, ketti tema, nui ommi libatſit vanembil, kõigelt fõõneſt olli: ommatoom. Nüü leinar tema neid va kõigeſt hingeſt end tröſtſjat ja võõmurtajat ei ole.

Mõnigi murelik nätal, sem, mina tawe pool fuuvve lõt tälle oman omſan orjuſen otla, ja aig, hää-nües, parand va tema fõõnes hoava õiä, vastas murre, mina tſurak talli kurtilidsamb ja sinätſemb ela. Sünin tall välte, peraſt fotte lumigi maha, nink suninga tſea vaai jäi va — kinni, mürdegi — pahta. Ent nüüd talli tſuravebl fuurem vaiu. Suninga teaner talli ehimatſt voton olesi peõival tälle mang, tõnimar fleurt tſea paha põalt pera'aie (vela) maha, kon vil vaat põõl olli, mina ond tälle näſju: Tagapäävi püst ta fäiſſe vaati wesſt vett tooma, võõgin seemä ojama, mina tſea ogenile pääle ommutama; nü loap tſiole fuõm, minka ja näii fõõtma peõd! Mõistat?" Teaner lõb. Ent tſuvake ne jäi kurvalt võik oma peraie ja vaadi pääle valitsma, kellega tema nii paljo vett lüna, henda perän, pidi vidämä. Weiti mõt lemiſe ja märgolemiſe pärra orwar ta ära, et fün paremhat ei ole, ei va tule, muud kui paremb aidſambe ametehe vaada, et õdangult immemba vajuſelt vallale paas. — Ehimäk olli küll va poiſſ, nüga „elhaſt vaſe veske perä võtta," ent nui ta jo ehimatle vaas tawwe lüna ära olli vidam, — panehtu ta, nüga mõni harinemaa vaa-hapen, vaoma otte ära, nink es orwa teda fuskugi üle lija vaſſe vaomaa. Seeni jai poiſ va Ueha, däſi ja jalgu puhata, kooni vaſi vaadiſt vallale jai vammetas, fiinä tali ole tettur. Peraſt lõb ta töſe vaadi-vie perä, kooni nii teten, õdangumi võõn fäiſſe vaa ti vett veetä fõõm tetta, ehk haravatele, ja võõn tſäädi ilotſahe fõõdi tü, ehk välk harinemaha tſuravebl pelle man vihä tuli vallar ja hallus olli, nüga oles ta tawe paiſe üle kõrje iho. Ent aigu pitä paiſu poiſ va eſi nepfumbar, fõnd lõb kõwembäi, nink poiſidsel olli see õttexni ütt mänga eſi: fäiſſe vaati vett vita, ja nü tſiole fuõm teda ja võõta, nui kõ tu olli. — Nüü orjaten lõb tſuravesel sülm sarvelüü talvesene otta, ja illar vewäi, ommi tuhandüle kenlgide ja lillega talli võõmutan etta,

pag. 353. 5

nida loobuſe ommotlaje noor nii soma fugutle võõnuga vorta võlj, ja nui puwiſt põrnü tſirpudene, laduſa funga laulen, jällegi nevajak raſtſate oma fuuve tſea vaajuga mõtta lõt. Oh leda-luti ja võõnu, mis poor nüüi mõtlen sundi ja nägi! Tſirpuveſe pilue rüjün, ja mõtla oſe pääl laulwa võidi, ninna lilliaeſe mütne fugutle võõmiliſe ja korvaliſe. — Va nee haäſpüva võüi üte töött omma ilguſt, lõbna, ja nemä kroni ülenden. Tſuva mõtel kindmatle oman mealen: „Oh ma ole paljo, paljo õnneliwamb, fün ilufon Jumala loobuſe majan, nui kunin gar oman sullatſen toren! — Nüi elli ja vaawi poiſidsene oman ametin jõ pröö-põlven, mitu mitu fuuvve ja talve, kooni ta välaſa töiſt kümmend aastat vanar foi. Et ta, nüga jo Nõrd ütli, wäga väida vaſuga oli, — es pone ta eſi hendä, es va muu, tſea vaajuſes ilotſen, enge ta olli va fengi lõn, porra tſea vaajuſe fuurune.

Ent nünäte lõb teniagi oman ametin uhkes, fai fuurelifen, nüga nemine kunagi, kellel jo nü fuut amet käen om. Jo tülitſe temä mõne kuninga ülemba teendrüga, ehk küll õigulega, kelt ei tõlle näide poole liga tulli, ninna mõne neiſt teniaſt fuust luua es näi, nüga va teniagi omet müdrgi nõuſe. — ehimale talvine aig, kuna kõik fuvine ilo ja elo nui fügärvon unen fujus, — tegi tſurale vaponi pilviſſe jõ polaeſe näs, kuna temä, oh häbi, kuninga hulu hoteſit, ütl, nüga imlegi, lepingu perrä, hindä perän, perärieſega, vaadiga meeſt vett pidi widämä. Pääl egapäävi fäiſſe vaadi tõit. Seda naad poor poljus pantma, ehk see küll narhilaſte temä jõwvu käen mängu eſi oles olnu. Ent ommategi orwar ta leda ljär, kuna enne vaponi tſuravaſe laiſuſen, see tälle ludugi vaſe ei ole.

Nui temä nü jugutlen mahan mealen, perärieſega meeleviſrdo lät, ja jõõl vajaga vett vaati ammutas — jõhtu üt imelik hala ka vett ammutan vaati, ner tõõl leen wäega fõlema, ninna kõnelema naar: „Kulla, pai poiſidsene, tſirgu tſuradene, lafe minna vaadſt vällä, merde tagaſt!" Ent tſura olli vangeſt mahamu, ja es võõle waeſe vala pallemiſt ehimäk kuuldagi. Ent valatſene naar jo õige väga halaſahe, vaponi Jumala-Heali, teda vallama, et ta teda omme-tegi vaadſt välla lafes, merde minnia. Tſura ammuti, nui kõrweti, tennilk ja tuimalt edaſi. Wael tai jo näa vett tõüs, halaſelel olli õige pilſes käen, pääsene perſü ja vie lapsmilega vaati vaate, — ja ta aije oma fuu vaadi mulgu pääle, ninna naar piſiſelt reelgi väega pallema, imeliku